

Αριστερά που θα ξαναστήσει την ελπίδα και την περηφάνια των απλών ανθρώπων

3.07.19

Ομιλία του Σταύρου Μαραγκουδάκη, μέλος του Κ.Σ. της ν.Κ.Α. και υποψήφιου βουλευτή Α΄ Αθήνας της ANΤΑΡΣΥΑ στην προεκλογική συγκέντρωση στην Πλατεία Κυψέλης, 3 Ιουλίου 2019

Με νέες ιδέες, ενθουσιασμό και κινητοποίηση να αλλάξουμε τα διλήμματα, να μπούμε σφήνα στα σχέδια τους:

1. Οι τριπλές εκλογές τις 26^{ης} Μαΐου, δρομολόγησαν σημαντικές εξελίξεις στην Ελλάδα. Κι όμως η αλματώδης αποδυνάμωση του ΣΥΡΙΖΑ στην κοινωνία, η ανασυγκρότηση της ΝΔ και του συντηρητικού χώρου και η προετοιμασία της δεύτερης να καταλάβει κεντρικό ρόλο στη διακυβέρνηση της χώρας για τη συνέχιση της αντιλαϊκής πολιτικής με πιο γοργούς ρυθμούς, θυμίζει περισσότερο τελετή παράδοσης παραλαβής υπουργείων, παρά εκλογική αναμέτρηση που θα σηματοδοτήσει μια μεγάλη πολιτική αλλαγή!
2. Τι είναι όμως αυτό που, σε μια περίοδο όξυνσης του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού στο Αιγαίο και την Κύπρο, σε μια περίοδο αναιμικής ανάκαμψης και κινδύνου νέου διεθνούς σπασμού της οικονομίας, έχει καταστήσει την εκλογική αναμέτρηση που επίκειται, μια από τις πιο βαρετές που έχουμε ζήσει τα τελευταία χρόνια; Γιατί ενώ μπροστά μας η εποχή ξεδιπλώνει πρωτόγνωρες προκλήσεις, κινδυνεύουμε να πεθάνουμε από πλήξη κάθε φορά που ο Τσίπρας και ο Μητσοτάκης μιλούν για αντιπαράθεση προγραμμάτων.
3. Η **σχεδόν απόλυτη ταύτιση της πολιτικής που ευαγγελίζονται οι δύο βασικοί ανταγωνιστές του νέου διπολισμού**, τροφοδοτεί από τη μία την αίσθηση του ότι δεν υπάρχει εναλλακτική και από άλλη την αδιαφορία των μαζών. Αυτός είναι ο λόγος που ο νέος διπολισμός δεν καταφέρνει να εκφράσει παρά μονάχα μια μειοψηφία του εκλογικού σώματος και της κοινωνίας. Τι κι αν από κάθε είδους εκλογική αναμέτρηση απέχουν εκατομμύρια, το αστικό πολιτικό σύστημα προσπαθεί να πείσει για τον τετραγωνισμό του κύκλου.
4. **Με μπαγιάτικες ιδέες προσπαθεί να πείσει ότι τα αντιλαϊκά, μνημονιακά προγράμματα των κομμάτων του κεφαλαίου και της ΕΕ, αυτά που στη συνείδηση του λαού ταυτίστηκαν με τη διάλυση της ζωής χιλιάδων** και την υποβάθμιση εκατομμυριών στο όνομα της αποπληρωμής του χρέους, είναι προς το συμφέρον του. Προσπαθούν να πείσουν ότι υπάρχει διέξοδος από τα δεινά, πασπαλίζοντας με χρυσόσκονη την ίδια ακριβώς πολιτική που έδιωξε από τη χώρα νέους και νέες, επιστήμονες αλλά και χειρώνακτες, που βύθισε στο έρεβος του άγριου εργασιακού μεσαίωνα και της ανεργίας χιλιάδες.
5. Ανάπτυξη μας λένε! Ιδιωτικοποιήσεις, φοροελαφρύνσεις, επενδύσεις και κερδοφορία του κεφαλαίου για να προκόψει το κεφάλαιο, να προκόψουμε και εμείς, οι ταπεινοί και πεινασμένοι. Είτε όμως η ανάπτυξη αυτή βαφτεί με τα χρώματα της ΝΔ, είτε με τα

χρώματα του ΣΥΡΙΖΑ, αυτή θα είναι καταστροφική για τους εργαζόμενους, το περιβάλλον, την ειρήνη στην περιοχή και τους λαούς της. Ποιους κλάδους της οικονομίας ενισχύουν; Ποιο παραγωγικό μοντέλο θα εξασφαλίσει τις λεγόμενες «καλές και ποιοτικές δουλειές» ή τη «δίκαιη ανάπτυξη»; **Μήπως θα 'ναι ο τουρισμός της άγριας εργασιακής εκμετάλλευσης** - ιδιαίτερα των νέων - που η εργασία ξεκινά με την αυγή του ήλιου και ξεχνά να σταματήσει. Μήπως αυτός των κατασκευών; Που οι εθνικοί μας εργολάβοι - 10 χρόνια τώρα - τον έχουν ρίξει στα βράχια, τσακίζοντας πρώτα από όλα τους οικοδόμους και τους μισθωτούς τεχνικούς. Ή μήπως ο πρωτογενής τομέας στον οποίο **φυτρώνουν Μανωλάδες κι όπου με την απειλή όπλων οι σκλάβοι του 21^{ου} αιώνα** ξοδεύουν τον πικρό ιδρώτα τους και μερικές φορές ακόμα και το αίμα τους. Το λεγόμενο παραγωγικό μοντέλο της χώρας όχι απλά δε μεταβλήθηκε μέσα στην κρίση για να εξασφαλίσει «καλές και ποιοτικές δουλειές» όπως αυτοί τάζουν, απεναντίας **θέριεψαν οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις, ο εργοδοτικός δεσποτισμός** και διαχύθηκαν σε όλους τους κλάδους, στο δημόσιο τομέα κ.α. Τιμωδιά δε βγάζουν οι όψιμοι υπερασπιστές των εργαζομένων για τα ουσιαστικά προβλήματα στους χώρους δουλειάς. Δεν απαντούν γιατί 10 χρόνια τώρα η εργασία μετατράπηκε σε δουλειά και γιατί τα πράγματα εφαρμόζοντας τις ίδιες πολιτικές αυτή τη φορά θα πάνε διαφορετικά.

6. Τι σκέφτηκε λοιπόν η αστική μας τάξη και τα κόμματα που την υπηρετούν; Μπορούμε λέει να γίνουμε πλούσιοι. **Μπορούμε να ανοίξουμε τρύπες στα βουνά!** Να ξεπατώσουμε αιωνόβια δάση! Να βγάλουμε όλο το χρυσάφι της Χαλκιδικής! Έτσι έκαναν οι Ισπανοί, οι Γάλλοι, οι Πορτογάλοι και μετέπειτα οι Αμερικανοί στην καταταλαιπωρημένη Λατινική Αμερική. Κι ανάβλυσαν οι φλέβες της με αίμα αιώνες τώρα! Κάθε πενταετία και νέο πραξικόπημα, στρατιωτικό, κοινοβουλευτικό και ότι μπορεί να φανταστεί κανείς. Από αυτό το παράδειγμα εμπνέονται στην εκσυγχρονισμένη του μορφή. **Δικτατορία του κεφαλαίου σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής, καταστροφή του περιβάλλοντος, του ανθρώπου και του πολιτισμού είτε με το ένα, είτε με το άλλο μείγμα.**
7. Μπορούμε λέει **να ανοίξουμε τρύπες στο Αιγαίο.** Και να κάνουμε την Ελλάδα μας εκτός από χώρα στις οποίας τα νερά, τις παραλίες, τον ήλιο μπορεί κανείς να ζήσει το μύθο του, χώρα διέλευσης και άντλησης του μαύρου χρυσαφιού και του φυσικού αερίου που βρίσκεται κρυμμένο στο βυθό των «δικών» μας θαλασσών. Και τι θα κάνουμε με τον υποτιθέμενο επιθετικό γίγαντα που βρίσκεται στην απέναντι όχθη και βρυχάται; Με εθνική υπερηφάνεια διαγκωνίζονται οι μονομάχοι για το ποιος θα στριμώξει καλύτερα την Τουρκία. Ποιος θα αξιοποιήσει καλύτερα τους διεθνείς συμμάχους της χώρας: το ΝΑΤΟ, την ΕΕ, την Total και την Exxon Mobile. Τον αντιδραστικό βραχίονα αυτών των μηχανισμών στην περιοχή: τη συμμαχία Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου. Διαγκωνίζονται για το ποιος θα ξοδέψει με καλύτερο τρόπο πακτωλούς ευρώ για τον εξοπλισμό μέχρι τα δόντια της χώρας, ενώ νοσοκομεία, σχολεία, πανεπιστήμια, ασφαλιστικά ταμεία θα ιδιωτικοποιούνται ή θα κλείνουν.
8. Αλήθεια ρώτησε ποτέ ο κύριος Τσίπρας που είναι και κάτοικος της περιοχής ή ο κύριος Μητσοτάκης τους χιλιάδες ξεριζωμένους πρόσφυγες και μετανάστες από τη Μέση Ανατολή και την Αφρική που κατοικούν στα Πατήσια και την Κυψέλη ποια είναι η τελευταία ανάμνηση από την πατρίδα τους; Τα χρυσά κουτάλια στη χώρα τους, ποιος τα κρατούσε; Και ποιος μια μέρα σήκωσε στις πλάτες του όλη του τη ζωή για βρεθεί σε αυτή τη γειτονιά στοιβαγμένος μαζί με Έλληνες που παλεύουν μέρα, νύχτα για το ψωμί, τη θέρμανση, τα σχολεία των παιδιών. Ρητορικό το ερώτημα.

9. Γνωρίζουν τις απαντήσεις. **Τα κόμματα του συστήματος ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ-ΚΙΝΑΛ έχουν πλήρη συνείδηση.** Με ωμό και κυνικό τρόπο θα προωθήσουν την απρόσκοπτη εφαρμογή των ευρωμνημονίων μέχρι το 2060 στο εσωτερικό, και τη μετατροπή της χώρας σε νταβατζή των ευρωνατοικών, των πολυεθνικών αλλά και των ντόπιων καπιταλιστών στα Βαλκάνια. Κι όποτε χρειαστεί για τις ιερές αυτές υποθέσεις ο ένας θα δίνει το χέρι στον άλλο. Όπως έγινε και πριν από 4 χρόνια που Τσίπρας, Μητσοτάκης, Φώφη και λοιποί ποδοπάτησαν το περήφανο ΟΧΙ του λαού. Από αυτή τη βρωμερή δουλειά, ο λαός μας και η νεολαία δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν!
10. **Το πραγματικό δίλημμα των εκλογών για εμάς, δεν είναι ποιος θα βρεθεί πρώτος και ποιος δεύτερος, με τι διαφορά** και εάν θα έχει αυτοδυναμία. Αυτά πριν την κάλπη έχουν ήδη κριθεί, πολύ περισσότερο που η πολιτική τους είναι δεδομένη και γνωστή στη μία ή την άλλη παραλλαγή.
11. **Το πραγματικό ερώτημα είναι αν αύριο θα υπάρχει Αριστερά που θα είναι ικανή να μετατρέψει τα βάσανα των εκατομμυρίων σε ανατρεπτική δύναμη αντιπολίτευσης και ρήξης με το κεφάλαιο, την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΝΑΤΟ και το πολιτικό τους σύστημα.** Αυτή είναι η μόνη διαφορετική πολιτική δύναμη που αξίζει να στηριχθεί τόσο στην κάλπη, όσο και μετέπειτα. Γιατί αυτή η δύναμη έχει άλλη, διαφορετική πολιτική. Πολιτική υπέρ των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων, που δε συμβιβάζεται με τον ρεαλισμό που κάνει τα πάντα αδύνατα για τους φτωχούς, ενώ παράλληλα τα δίνει όλα στο κεφάλαιο. Που δε συμβιβάζεται με τα ψίχουλα που πετούν στους φτωχούς οι πλούσιοι, μόνο και μόνο για να το βουλώσουν και να απολαύσουν εκείνοι ήσυχα μέσα στα σαλόνια τους το γλυκό κρασί και τα εκλεκτά εδέσματα τους.
12. **Μια Αριστερά που δεν παραμυθιάζει το λαό ότι το σχέδιο της θα είναι ένας ξένοιαστος περίπατος σε εύφορη κοιλάδα.** Αλλά απαιτεί συγκρούσεις, ενεργοποίηση στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, στα σχολεία και στις σχολές για να επιτευχθούν κατακτήσεις που θα βελτιώνουν το βιοτικό επίπεδο και θα δίνουν ξανά αυτοπεποίθηση σε όσους έχουν χάσει την πίστη τους στη δυνατότητα αυτός ο κόσμος να αλλάξει. Μια Αριστερά που θα καλεί τους νέους να ονειρευτούν και να παλέψουν για τα όνειρα τους και δε θα τους στριμώχνει στο περιθώριο, στις ατελείωτες εξετάσεις και επανεξετάσεις, στις ουρές του ΟΑΕΔ, στα γκισέ των αεροδρομίων με το διαβατήριο στα δόντια. Που θα παλεύει για την υπεράσπιση και τη διεύρυνση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, για μια παιδεία που θα μορφώνει πολύπλευρα και δε θα εξοντώνει τη δημιουργικότητα των νέων.
13. **Μια Αριστερά που θα πιστεύει τελικά ότι το κίνημα, ο αγώνας και ο δρόμος μπορούν να κάνουν την καλύτερη αντιπολίτευση.** Που θα δίνει όλο της το είναι ώστε οι αποσπασματικοί και απελπισμένοι αγώνες διαφορετικών τμημάτων της κοινωνικής πλειοψηφίας, να ενωθούν σε ένα ορμητικό ποτάμι που θα πλημμυρίσει ξανά τους δρόμους και θα κάνει Μητσοτάκη, Τσίπρα και τη γραβατομένη αλητεία των Βρυξελλών να παραμιλούν και να βλέπουν στον ύπνο τους εφιάλτες με τους «απείθαρχους Έλληνες». Που θα φθείρει και θα απειλεί να ανατρέψει την επόμενη κυβέρνηση, αλλά και κάθε κόμμα που θα έχει την ίδια πολιτική.
14. **Μια Αριστερά που στα διλήμματα που οι «από πάνω» θα θέτουν, θα σηκώνει το γάντι ισάριθμες φορές και θα απαντά με γενική απειθαρχία και πολιτικό αγώνα** μέχρι τέλους για διαγραφή του χρέους και άρνηση των αιματηρών πρωτογενών πλεονασμάτων ώστε να απελευθερωθούν πόροι για μια ριζικά νέα κοινωνική πολιτική. Μια Αριστερά που λέει ξεκάθαρα ότι ο πλούτος που παράγεται στον τόπο αλλά και η εξουσία δε μπορεί να μείνει ανέγγιχτη, αλλά πρέπει να αλλάξει χέρια. Πρέπει το

κεφάλαιο να χάσει σε δύναμη και πλούτο. Πρέπει να χάσει τον έλεγχο των τραπεζών, και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, οι οποίοι πρέπει να εθνικοποιηθούν και να τεθούν στην υπηρεσία των εργατικών - λαϊκών συμφερόντων.

15. **Μια Αριστερά που θα αρνείται τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης** και θα παλεύει για την έξοδο της χώρας από αυτό τον ιμπεριαλιστικό μηχανισμό που φοράει μνημόνια στους λαούς, με προοπτική την ελεύθερη συνένωση, συνεργασία και ειρηνική συνύπαρξη με τους λαούς της περιοχής και ολόκληρου του κόσμου. Ιδιαίτερα σήμερα ο τόπος χρειάζεται μια Αριστερά που θα βγάξει τη γλώσσα της στις κάννες και τα κελεύσματα του NATO. Που θα ζητά - όχι μόνο - να μην ανοίξουν άλλες βάσεις στη χώρα, αλλά και οι ήδη υπάρχουσες να ξηλωθούν. Που να απειλεί μαζί με το λαό το σύστημα, να μη διανοηθεί να εμπλέξει τη χώρα σε πολεμικές συγκρούσεις για τα πετρέλαια και τα κοιτάσματα του φυσικού αερίου. **Μια Αριστερά που θα πασχίζει για τη συμφιλίωση των λαών στην περιοχή, για την ανάδειξη των κοινών προβλημάτων, των κοινών παραδόσεων και την ενίσχυση της κοινής τους πάλης** για έναν ειρηνικό και πραγματικά ασφαλή και ενωμένο κόσμο.
16. **Μια Αριστερά που θα ξαναστήσει την ελπίδα και την περηφάνια των απλών ανθρώπων στα πόδια τους.** Μια ελπίδα όμως που δε θα βασίζεται στα παχιά λόγια και τις αυταπάτες του χθες. Αλλά που θα αντλεί τον δυναμισμό της, από την κίνηση του λαού που καταργεί - με τη δική του σοφία και τα δικά του χέρια - την υπάρχουσα μίζερη τάξη πραγμάτων και θα ανοίγει νέους δρόμους και εποχές. Μια Αριστερά που με τις πράξεις της θα αποκαταστήσει το όνομα της Αριστεράς στα μάτια των εργαζόμενων φτωχών και των καταπιεσμένων. Γιατί θα ενώσει πρακτικά ξανά τους ανώτερους και αφετηριακούς της ευγενείς σκοπούς για κοινωνική απελευθέρωση με τις μάζες. Μπορούμε να ονειρευτούμε ότι ο κόσμος αυτός μπορεί να αλλάξει όχι γιατί είμαστε εμμονικοί και ονειροπαρμένοι. Αλλά γιατί ο κόσμος αυτός έχει ανάγκη από μια διαφορετική οργάνωση της ζωής και της κοινωνίας πέρα από την εκμετάλλευση, τους πολέμους και το φασισμό.

ΕΜΠΡΟΣ ΛΟΙΠΟΝ ΓΙΑ ΙΣΧΥΡΗ ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις κάλπες και στους αγώνες της επόμενης μέρας!

[Tweet](#)
